

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, Hrabůvka, Ostrava Jih, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor ekonomický**, se sídlem Jeremenkova 40 a, Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2014, č.j. KUOK 16770/2014, ve věci vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2014, č. j. KUOK 16770/2014 jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání a potvrzení platební výměr Magistrátu města Prostějova (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2013, č.j. PVMU 146680/2012, jímž byl vyměřen místní poplatek za jiné technické zařízení povolené

Ministerstvem financí v celkové výši 125 108 Kč za období roku 2011, vymezeného dle jednotlivých technických herních zařízení nejdříve od 1. 10. 2011 a nejpozději do 31. 12. 2011.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítá, že obecně závazná vyhláška byla vydána na základě neústavně přijaté novely zákona o místních poplatcích přijaté dne 18. 5. 2010, zákon č. 183/2010 Sb., když k přijetí novely došlo „přilepením“ části o změně zákona o místních poplatcích do novely týkající se zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu.

Žalobce dále namítá, že novelou zavedené označení „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nemá jasný obsah a dle názoru žalobce nezahrnuje videoloterní terminály, neboť neodpovídá definici výherního hracího přístroje, jak je definován v ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Pojem byl vyložen k tíži adresáta právní normy, což je v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu.

Žalobce dále namítal, že obecně závazná vyhláška jde nad rámec zákona o místních poplatcích, neboť zpoplatňuje povolená jiná technická herní zařízení, ale fakticky neprovozovaná zařízení. Naproti tomu výherní hrací přístroje jsou zpoplatněny tehdy, pokud jsou provozovány. Obecně závazná vyhláška tak stanovuje odlišný režim pro výherní hrací přístroje a pro jiná technická herní zařízení. Žalobce v tom spatřuje diskriminační poplatkové zacházení. Obecně závazná vyhláška je diskriminační také z toho důvodu, že u výherního hracího přístroje vzniká poplatková povinnost uvedením do provozu, naproti tomu u jiného technického herního zařízení vzniká tato poplatková povinnost dnem nabytí právní moci povolení k provozování jiného technického herního zařízení.

Žalobce dále namítal, že novela nebyla notifikována Evropskou komisí, neboť je nutno ji považovat za tzv. technický předpis ve smyslu směrnice 98/34/ES. Podle judikatury Evropského soudního dvora platí, že nenotifikovaný technický předpis je nepoužitelný vůči soukromým osobám.

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť doměření místního poplatku není v platebním výměru řádně odůvodněno a žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobce uvedenou v odvolání proti platebnímu výměru.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom,

zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Relevantní právní úpravu v rozhodném období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2014, č. j. 6 As 29/2014-37: Zákon o místních poplatcích upravoval s účinností do 13. 10. 2011 v katalogu místních poplatků v ustanovení § 1 písm. g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích s účinností do 13. 10. 2011 platilo, že „poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá **každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí**. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Zákon č. 300/2011 Sb., o změně zákona o loteriích a o změně některých dalších zákonů, novelizoval jak zákon o místních poplatcích i zákon o loteriích. S účinností od 14. 10. 2011 zněl § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích tak, že obec může vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému. Související ustanovení § 10a odst. 1 téhož zákona bylo novelizováno tak, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá **každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“)** a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích (dále jen „herní místo lokálního herního systému“). Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Podle ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích s účinností od 14. 10. 2011 platilo, že loteriem a jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Pomocí tohoto systému nelze provozovat loterie a hry podle písmen a), c), d), f), g), h), m) bodu 1 a n);

Podle čl. VI přechodného ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. platí, že místní poplatky za provozované výherní hrací přístroje nebo jiná technická zařízení, které byly povoleny podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném před 1. lednem 2012, se vyměří podle dosavadních právních předpisů. Zároveň s účinností od data vyhlášení tohoto zákona (tzn. 14. 10. 2011) byl změněn § 50 odst. 3 a 4 zákona o loteriích tak,

že nově platilo, že (3) Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku. (4) Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.“.

S účinností od 1. 1. 2012 bylo v důsledku citované novelizace změněno i citované ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, které platilo od tohoto data v následující podobě: Obce mohou vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému. Na základě další novelizace zákona o místních poplatcích zákonem č. 458/2011 Sb. (čl. IX bod 1) byla ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích zrušena.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v rozhodném znění platilo, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

K žalobní námitce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, soud uvádí, že tato otázka již byla vyřešena Ústavním soudem a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 shledal nedůvodnou, neboť novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného předpisu (zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů – dále jen zákon o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Tento závěr je právně závazným názorem. Z argumentace uvedené v tomto nálezu vyplývá, že není případná argumentace žalobce starším nálezem sp. zn. Pl. ÚS 77/06, kde Ústavní soud po posouzení obsahu a účelu jak původního návrhu zákona, tak i předmětného pozměňovacího návrhu dospěl k závěru, že obsah a účely obou zkoumaných předmětů se zásadně lišily a že tak šlo jen o tzv. pozměňovací návrh, který jím mohl být snad jen ve smyslu formálním, nikoli však materiálním. Jak Ústavní soud v případě posouzení zákona č. 183/2010 Sb. výslovně uvedl, v nyní posuzované věci se jedná o odlišnou situaci, neboť takový závěr učiněn nebyl.

Žalobce dále namítal nejasný obsah pojmu jiné technické zařízení. K této otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 12. 2014, č. j. 6 As 29/2014-37, který názor žalobce o nejasném obsahu pojmu nesdílí. Jak plyne z výše uvedeného shrnutí relevantní právní úpravy v rozhodném období (od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011) s účinností do 13. 10. 2011 obsahoval § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zmocnění obce pro vybírání místního poplatku za „jiné technické herní zařízení“, od 14. 10. 2011 se dotčená skutková

podstata změnila tak, že se do dikce zákona dostal přímo pojem „koncový interaktivní videoloterní terminál“. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti k otázce výkladu pojmu „jiné technické zařízení“ ve vztahu k interaktivním videoloterním terminálům vyjádřil již několikrát. Například v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, Nejvyšší správní soud uvedl: „Aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Jak zevrubně dovedl krajský soud, svým postupem zákonodárce dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterní terminály jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje. [...] Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“ (bod 22 a 24). Krajský soud se s tímto názorem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje, když neshledal důvody pro odchýlení.

Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2014, č. j. 6 As 29/2014-37, uvedl, „... že na tomto posouzení nic nemění ani argumentace žalobce opřená o princip *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), který obsahově v oblasti daní a poplatků vychází z maximy *nullum tributum sine lege* (čl. 11 odst. 5 Listiny). Jakkoliv při interpretaci veřejnoprávní regulace umožňující zásah do právní sféry subjektu je třeba v situaci zásadních výkladových pochybností zohlednit tento princip (srov. k tomu zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzované věci pro jeho uplatnění není místo. Krajský soud vyložil pojem „jiné technické zařízení“ jako neurčitý pojem, ovšem za pomoci ustálené judikatury s praktickou jistotou dovedl, že pojem interaktivní videoloterní terminál je možno podřadit pod rozsah pojmu užitého v zákonné skutkové podstatě zakládající oprávnění ke zpoplatnění provozu těchto přístrojů. [...] Samotná možnost jiného výkladu je epitetonem působení právní regulace jako takové a nezakládá bez dalšího důvody pro upřednostnění „mírnějšího“ výkladu. Jak uvedl i Ústavní soud, „požadavek přesnosti a srozumitelnosti zákonného pravidla neznamena, že by z ústavního hlediska byla bez významu ustálená aplikační a interpretační praxe, právě naopak. Tam kde panují nejasnosti, musí k ní orgány veřejné moci přihlížet, neboť praxe je životem a vlastním naplněním práva. Proto zákon v materiálním smyslu zahrnuje i judikaturu jako typický výstup aplikační praxe (viz k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I.ÚS 643/06, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>).“

Žalobce dále namítal, že poplatek podléhá toliko fakticky provozované jiné herní technické zařízení a nikoliv jen povolené. K tomu soud uvádí, že i touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který uvedl, „že podle zákona o místních poplatcích poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g/ tohoto zákona) podléhá

každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1 tohoto zákona). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení a je třeba jej vnímat v souvislostech systematiky zákona o místních poplatcích.“ V rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26 Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Vyložil tedy předmětnou právní úpravu tak, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce (srov. bod 32 tohoto rozsudku). Obecně závazná vyhláška Statutárního města Prostějova vymezuje poplatkovou povinnost v čl. 2, kde stanoví v naprosté shodě s ustanovením § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 13. 10. 2011, že „poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Pokud obecně závazná vyhláška Statutárního města Prostějova v čl. 3 odst. 1 činí rozdíl mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály ohledně okamžiku vzniku poplatkové povinnosti tak, že u výherního hracího přístroje je tento okamžik dán uvedením do provozu, zatímco u vidoloterijního terminálu (jiného technického herního zařízení) je tento okamžik dán jeho povolením, pak jde ve smyslu citované judikatury o přípustný odklon od výkladu zákonné normy, který však a priori není nezákonný, neboť neukládá žádnou povinnost v rozporu s citovanou zákonnou právní úpravou. Nebyly tedy naplněny podmínky pro odhlédnutí od předmětné obecně závazné vyhlášky na základě zásady *lex superior derogat legi inferiori*, na základě níž mohou soudy neaplikovat podzákonný právní předpis, je-li v rozporu se zákonem (čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR). Ani tyto námitky žalobce tedy nebyly krajským soudem shledány jako důvodné.

Žalobce dále namítal, že rozpor novely s evropským právem. K tomu soud uvádí, že se zabýval nejprve tím, zda je novela č. 183/2010 Sb. možno považovat za technický předpis ve smyslu čl. 1 bod 11 směrnice 98/34/ES a dospěl k závěru, že tomu tak není. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 19. 7. 2012 ve spojených věcech C-213/11, C-214/11 a C-217/11 aby mohla dotčená novela být kvalifikována jako „technické předpisy“, musí být prokázáno, že uvedená ustanovení představují podmínky, které mohou významně ovlivnit povahu dotčeného výrobku nebo jeho uvádění na trh. Stanovení poplatkové povinnosti za povolené jiné technické herní zařízení však takového charakteru není, neboť nijak povahu dotčeného výrobku ani uvedení výrobku na trh neovlivňuje. V případě posuzovaném Soudním dvorem bylo rozhodnuto, že takovým technickým předpisem je zákonné ustanovení, které zakazovalo obnovení povolení a vydání povolení pro činnost v oblasti her na výherních hracích strojích s nízkými výhrami jinde než v kasinech a hernách, neboť ta omezila a postupně znemožnila provozování her na výherních hracích strojích s nízkými výhrami jinde než v kasinech a hernách, čímž přirozeně významně ovlivnila uvádění tohoto výrobku na trh, což je však odlišný případ od případu žalobce, kdy tento zákonem č. 183/2010 Sb. nijak při uvádění

výrobku na trh ovlivněn není. Za situace, kdy novelu č. 183/2010 Sb. nelze považovat za technický předpis ve smyslu směrnice 98/34/ES, nebyla porušena povinnost státu notifikovat jej Evropské komisi, jak se domnívá žalobce. Tato námitka je tak rovněž nedůvodná.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (námitka č. 5 žalobce) soud uvádí, že takto formulovaná námitka je námitkou toliko obecnou, neboť žalobce neuvádí konkrétně, s jakou argumentací žalobce se žalovaný ve svém rozhodnutí dle jeho názoru nevypořádal, ani netvrdí, v čem spatřuje nedostatečnost odůvodnění doměření poplatku. V této souvislosti soud konstatuje, že je třeba hodnotit napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu předcházející jako celek, a proto je na místě zrušit rozhodnutí žalovaného správního orgánu teprve tehdy, pokud k porušení zákona došlo v takové intenzitě, že by byla zpochybněna zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 A 126/2002-55). S ohledem ke skutečnosti, že žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvádí, kromě svého právního názoru, proč není povinen poplatek za sázková zařízení, která nebyla v provozu, hradit, jiné námitky, a žalovaný v rozhodnutí o odvolání řádně svůj opačný právní názor odůvodnil, lze ve světle shora označeného rozhodnutí konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí jemu předcházející splňují kritéria přezkoumatelnosti, tj. jedná se o rozhodnutí srozumitelná, která jsou opřena o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrocích rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 3. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu